

[Aksel Larsen.]

nødvendigheden af at fremme de produktive investeringer. Jeg synes, man skulle gøre det bl. a. ved at begrænse de uproduktive investeringer. De værste uproduktive investeringer er investeringerne i militærvæsenet. Man kan have sine store tvivl om, hvorvidt dette militærvæsen overhovedet vil være nogen som helst nytte til i tilfælde af, at der skulle komme en krig, og det må vel være det, man opbygger et militærvæsen på, men under alle omstændigheder er det uproduktivt. Det er jo — det er klart for enhver — i allerhøjeste grad militærdgifternes stigning siden 1949, der er skyld i, at statens forbrug er vokset så voldsomt.

Ja men så sæt forbruget ned her! Kan regeringen ikke selv finde ud af det, forekommer det mig, at folketinget burde give regeringen et ligefrem direktiv om, at på militærkontoen skal der spares meget betydelige beløb, f. eks. de 300 mill. kr., som man gennem skatter og tvangslån i indværende år tænker på at opkræve hos befolkningen og næste år et endnu større beløb. Det vil naturligvis være svært for vort parti konkret at stille forslag om, på hvilke områder af militærbudgetterne pengene skal spares; dér har en regering det ulige lettere, men vi kan dog pege på, at tjenestetiden også i forhold til visse vesteuropæiske lande er urimelig lang, at der ikke foreligger nogen militær nødvendighed for en så lang tjenestetid. Man kunne sætte den ganske betydeligt ned, og derved kan der selvfølgelig spares betydelige summer.

Under selve valgkampen udsendtes der en reklametryksag for militæret, hvori man med stolthed fremhævede, at hærens bygningstjeneste i de sidste år daglig havde brugt en halv mill. kr. til byggeri. Ja men spar disse penge eller de fleste af dem. Det er da noget, der kan mærkes. Se på, om materielanskaffelser i det omfang, man har haft hidtil, er nødvendige. Jeg tror, det vil være særdeles let at finde flere hundrede millioner kroners besparelser på militærbudgettet, og det vil sige tilsvarende forbrugsbegrænsning, og da militært forbrug i temmelig høj grad er et valutaforbrug, vil det også hjælpe på valutabalancen.

Jeg har set i aviserne, at man påtænker

at foretage genindkaldelser til efteråret. 11 000 mand skal ind, jeg tror i 24 dage. Jeg ved ikke, hvad dette vil koste, men mon det ikke ligger sådan, at det i hvert fald ikke kan gøres for under 10 mill. kr.? Altså på samme tid, som man siger: nu skal vejarbejderne skæres ned med 10 mill. kr., nyttige og nødvendige vejarbejder, siger man: et tilsvarende beløb skal bruges til genindkaldelser, til militærovelser til efteråret. Jeg henstiller altså til regeringen at sløjfe disse genindkaldelser, men også at undersøge, hvor der ellers kan spares endda meget store beløb på de militære budgetter. Jeg håber, at regeringen vil erindre sig disse gode råd, og skulle den glemme dem, ja, så må vi sørge for, at de bliver holdt i regeringens erindring, så de ikke går i glemmebogen.

Hvad regeringens politik angår nu og i fremtiden, så længe den holder, så kan vi som sagt ikke godkende begrundelsen for de hidtil fremsatte forslag; og for de fleste af dem gælder det, at vi heller ikke kan godkende deres udformning eller indhold. Vi har tilrådet, at der blev dannet en regering under ledelse af den nuværende højtærede statsminister. Vi har frarådet, at der blev dannet en regering, som socialdemokratiet, landets største parti, ikke var med i, og vi har frarådet, at der blev dannet en regering af venstre og konservative. Vi har gjort det ikke blot ud fra formelle parlamentariske grunde, men fordi vi måtte sige til os selv, at det ville være fuldkommen urimeligt, om arbejderbevægelsen ikke havde førerskabet i regeringsmagten her i landet. Dermed være ikke sagt, at vi just har fået den regering, vi ville anse for bedst, men vi kan nu, da vi har fået den trekantede regering, ikke gøre andet end at tage stilling til hver enkelt sag, til hvert enkelt regeringsforslag, til hver enkelt regeringshandling, afgøre, hvad vi mener om det, udtrykke vor mening og stemme, efter som vor overbevisning tilsiger os. Det vil vi gøre, og vi vil gøre vort til, at det arbejdende danske folk og først og sidst arbejderklassen forsvare sine interesser økonomisk, socialt og politisk, så sandt som det arbejdende folks interesser er identiske med landets interesser.